

законодавства, підготовки відповідних актів Кабінету Міністрів України, а також міжвідомчих і відомчих нормативних актів для вирішення проблемних питань з проведення оперативно-розшукових заходів та негласних слідчих розшукових дій.

Список використаних джерел

1. Про оперативно-розшукову діяльність : Закон України від 18 лют. 1992 р. № 2135-ХІІ (із змінами та доповненнями) // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 22. – Ст. 303.

2. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13 квіт. 2012 р. № 4651-VI (із змінами та доповненнями) // Відомості Верховної Ради України. – 2013. – № 9–10, 11–12, 13. – Ст. 88.

Карелін Владислав Володимирович,
доцент кафедри кримінального,
кримінально-виконавчого права та
кримінології Академії Державної
пенітенціарної служби України, кандидат
юридичних наук;

Пузиревський Максим В'ячеславович,
здобувач ступеня вищої освіти магістр
Академії Державної пенітенціарної
служби України

ОРГАНИ ПРОКУРАТУРИ ЯК СУБ'ЄКТ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ В ОРГАНАХ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ ТА МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Виконання комплексу завдань, пов'язаних зі зниженням рівня виявів корупції в умовах здійснення євроінтеграційних процесів, зумовило необхідність розроблення національним законодавцем правових аспектів реалізації державної антикорупційної політики на теренах України.

Зокрема, О. М. Костенко акцентує увагу на тому, що «прийнятими в один день 14 жовтня 2014 року законами України «Про запобігання корупції», «Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014–2017 роки», «Про Національне антикорупційне бюро

Україні» та «Про прокуратуру» встановлено єдиний правовий антикорупційний простір з протидії корупції. визначено правові та організаційні засади функціонування системи запобігання корупції в Україні...» [1, с. 220].

У частині 1 ст. 1 Закону України «Про запобігання корупції» встановлено вичерпний перелік спеціально вповноважених суб'єктів в сфері протидії корупції, а саме:

- органи прокуратури;
- органи Національної поліції;
- Національне антикорупційне бюро України;
- Національне агентство з питань запобігання корупції [2].

У контексті останніх вітчизняних здобутків в напрямі впровадження євроінтеграційних реформ в сфері діяльності органів прокуратури необхідно вивчити правовий статус саме прокуратури України як провідного суб'єкта реалізації державної антикорупційної політики в органах державної влади та місцевого самоврядування.

Відповідно до ч. 5 ст. 8 Закону України «Про прокуратуру», в Україні функціонує спеціально вповноважений самостійний підрозділ у структурі Генеральної прокуратури України – Спеціалізована антикорупційна прокуратура, на яку покладено повноваження щодо здійснення нагляду за додержанням законів під час проведення оперативно-розшукової діяльності, досудового розслідування Національним антикорупційним бюро України; підтримання державного обвинувачення у відповідних провадженнях; представництва інтересів громадянина або держави в суді у випадках, пов'язаних із корупційними або пов'язаними з корупцією правопорушеннями [3].

Наказом Генеральної прокуратури України від 12 квітня 2016 року № 149, з метою забезпечення належної організації роботи Спеціалізованої антикорупційної прокуратури, на підставі ст. 9 Закону України «Про прокуратуру» було затверджено Положення про Спеціалізовану антикорупційну прокуратуру Генеральної прокуратури України (Положення). У ньому було ширше деталізовано обсяг повноважень цього правоохоронного органу, закріплено його основні завдання та функції, а саме:

1) здійснення нагляду за додержанням законів під час проведення оперативно-розшукової діяльності, досудового розслідування Національним антикорупційним бюро України;

2) виконання вимог закону під час приймання, реєстрації, розгляду та вирішення заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення, своєчасне внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань;

3) забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування Національним антикорупційним бюро України кримінальних правопорушень та оскарження незаконних судових рішень на стадії досудового розслідування й судового розгляду;

4) підтримання державного обвинувачення в суді в кримінальних провадженнях, розслідуваних Національним антикорупційним бюро України;

5) забезпечення в межах компетенції відшкодування збитків, завданих кримінальними правопорушеннями;

6) застосування належної правової процедури до кожного учасника кримінального провадження;

7) представництво інтересів громадянина або держави в суді у випадках, передбачених Законом України «Про прокуратуру» і пов'язаних із корупційними або пов'язаними з корупцією правопорушеннями;

8) здійснення в межах реалізації функцій Спеціалізованої антикорупційної прокуратури міжнародного співробітництва [4].

Слід зазначити, що Президент Європейської комісії Ж.-К. Юнкер назвав «кроком уперед» завершення процесу створення в Україні антикорупційної прокуратури та призначення антикорупційного прокурора» [5, с. 179].

Таким чином, органи прокуратури відіграють вирішальну роль у реалізації державної антикорупційної політики на публічній службі в умовах здійснення євроінтеграційних реформ в Україні.

Список використаних джерел

1. Ковальський В. С. Криминологія : підручник / В. С. Ковальський, О. М. Костенко, Г. С. Семаков. – Київ : Юрінком Інтер, 2016. – 336 с.

2. Про запобігання корупції [Електронний ресурс] : Закон України від 14 жовт. 2014 р. № 1700-VII. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/1700-18/page>. – Назва з екрана.

3. Про прокуратуру [Електронний ресурс]: Закон України від 14 жовт. 2014 р. № 1697-VII. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1697-18>. – Назва з екрана.

4. Про затвердження Положення про Спеціалізовану антикорупційну прокуратуру Генеральної прокуратури України [Електронний ресурс]: наказ Генеральної прокуратури України від 12 квіт. 2016 р. № 149. – Режим доступу: <http://www.gp.gov.ua>. – Назва з екрана.

5. Василевич В. В. Державна антикорупційна політика і запобігання та протидія корупції на публічній службі в органах державної влади й органах місцевого самоврядування: монографія / [Василевич В. В. та ін.]. – Київ: Ліра-К, НАДУ, 2016. – 524 с.

Карманова Нінель Ігорівна, викладач кафедри конституційного права і прав людини Національної академії внутрішніх справ, кандидат політичних наук

ЗАГРОЗИ НАЦІОНАЛЬНІЙ БЕЗПЕЦІ УКРАЇНИ

Національні інтереси України зумовлені конкретною ситуацією, що складається в країні та за її межами. Пріоритетними національними інтересами нашої держави на сучасному етапі є: формування громадянського суспільства, підвищення ефективності діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування, розвиток демократичних інститутів для забезпечення прав і свобод людини; досягнення національної злагоди, політичної та соціальної стабільності, гарантування прав української нації і національних меншин України; забезпечення державного суверенітету, територіальної цілісності й недоторканності кордонів; створення самодостатньої соціально орієнтованої ринкової економіки; забезпечення екологічно й технологічно безпечних умов життєдіяльності суспільства; збереження та підвищення науково-технічного потенціалу; зміцнення генофонду українського народу, його фізичного й морального здоров'я, інтелектуального потенціалу; розвиток української нації, історичної свідомості та національної гідності українців;